

половина частъ, ето че дойде подпоручикъ Болшевъ, назначенъ отъ 3 та дружина за постоветъ; най крайния постъ поставенъ близо до градината, въ амбара на която ний стоиме. Слѣдъ като поприказвахъ съ Болшева, азъ заспах доста дълбоко и преспахъ повече отъ три часа. Като се събуждамъ що да видѣхъ: нѣма ни денщикъ, нито казакъ, нито дрѣхи; както и да се мъчихъ да се успокоя, нѣ още въ нѣжжъ да заспѣхъ неможихъ: ами ако има на постоветъ тревога? Въ какъвъ видъ ще излѣзъ прѣдъ третата дружина — постоянно ми се въртеше въ главата. Дѣйствително, че не би било малко смѣхъ, тѣй като всичкитѣ измокренитѣ дрѣхи казака взелъ съ себе си и азъ би трѣбвало да се поседкажъ на конь по риза, въ една шапка и саблята прѣзъ рамо, — ей че и плашило би билъ. Всѣки часъ ми се показваше година: нѣ ето, слава богу, назначва да се разсѣява; дѣжда престаналъ, нѣ гѣста мъгла облѣкла съседнитѣ височини и като облакъ покрила селото, тѣй щото на разстояние десетъ крачки съвѣтъ нищо не се вижда. По едно време чу се на постоветъ гърмежъ. слѣдъ него втори при това близко до насъ; азъ рипнахъ като ужилень; Болшевъ избѣга вжмъ постоветъ. «И тѣй моето прѣдчувствие се сбѣдна!» като молния свѣтна въ главата ми. Мойгѣ конници се изпонашаватъ и наченватъ да таршуватъ около конетѣ; азъ сѣдѣхъ подъ стрѣхата и преживявамъ грозната минута; по втория гърмежъ трѣбваше волею и неволею да се сѣда на коня и да се излѣзе прѣдъ дружинитѣ за смѣхъ на всички. Нѣ ето че слѣдъ петъ минути изъ мъглата наченна да се провижда засмѣната фигура на Болшева: «Не се безпокойте, полковникъ, всичко благополучно, по неосторожностъ гърмнале на едичъ отъ постоветъ!» Мене ми тѣй и блѣсна.

Слѣдъ половина часъ дойдоха и мойгѣ хора, казака и денщика съ сухи горни и долни дрѣхи. Наченахъ да глѣжъ денщика, нѣ излѣзе че той въ това не е нищо кривъ; като получилъ моята заповѣдъ, той по-скоро събралъ дрѣхитѣ и се опѣтва съ казака да ги донесе, нѣ сгражата не ги пропуснала, тѣй като на въпроса «що отзивъ?» ни единъ ни другия не знаели да отговорѣтъ; тѣ се върнале назадъ